

ZPRÁVODAJ

52. JIRÁSKOVA HRONOVA

CELOSTÁTNÍ PŘEHLEDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
PORÁDANÁ V RÁMCI FESTIVALU ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI 1982
NA POČEST 65. VÝROČÍ VELKÉ ŘÍJNOVÉ SOCIALISTICKÉ REVOLUCE
2. SRPNA 1982

Starý text po novom

Divadelný súbor Jána Chalupku z Brezna prišiel do Hronova s inscenáciou hry slovenského klasika Sama Tomášika Svadba pod Kohútom. V rozhovore s režisérom inscenácie Romanom Polákom sme sa dozvedeli o jeho zámeroch odkryť myšlienkové posolstvo tohoto dávno zabudnutého textu z klasického odkazu slovenskej dramatickej literatúry.

„Inscenovať text Sama Tomášika Svadba pod Kohútom ma vyzval aj hronovským divákom nie neznámy ochotnícky divadelný súbor z Brezna a tento návrh bol pre mňa nesmierne zaujímavý a hodenú rukavicu som prijal.

Zaujímavá cesta tohto textu od Tomášika k Gašparovi Fejérpataky-Belopotockému až k profesorovi charkovskej univerzity I. I. Sreznenskému, ktorý

(pokračovanie na str. 2)

Včera tu boli ...

Mezi návštěvníky včerejších představení „Třináct vůní“ se objevili další hosté letošní dvaapadesáté přehlídky: Josef Vlček, pracovník KV KSČ v Hradci Králové, Zdeněk Košťánek, místopředseda ONV v Náchodě a další.

Sen královice Hamleta v kolektivní úpravě členů Divadelního klubu Jirásek při Klubu pracujících v České Lípě se stal dnes odpoledne ve Slávii skutečností, stejně jako sen členů tohoto souboru o první účasti na Jiráskově Hronově...

DNEŠNÍ PROGRAM 52. JH

8.30 Diskusní kluby
8.30 Pohovor odb. komise se soubory
Karlovy Vary, Česká Třebová
10.00 Společný diskusní klub
15.00 DS Česká Lípa: Sen královice Hamleta
16.30 DS Brezno: Svadba pod Kohútom
16.30 Koncert skupiny Vega — CZV SSM
Tepna Náchod
17.30 DS Česká Lípa: Sen královice Hamleta
18.30 Vítání souborů DS Brno a DS Bratislava
18.00 Videozáznamy pondělních představení
19.30 DS Brezno: Svadba pod Kohútom
21.00 Film: Škola základ života
21.00 Taneční zábava
21.30 Beseda se soubory Č. Lípa a Brezno

ZŠ náměstí
Slávie

Slávie
Slávie
J. D.
sady A. J.
Slávie
J. D. schodiště
inf. kanc.
J. D.
sady A. J.
Slávie
Klub J. D.

Rozhovor s Hamletem (z České Lípy)

Mirek Kučaba je sympatický herec ze sympatického souboru z České Lípy. Možná je ještě nebudete blíže znát, nepatří totiž v posledních letech k hronovským „štamgastům“. O to větší zájem o jejich představení jistě bude. Konec konců i to je jeden z „inovačních“ prvků posledních Hronovů — dávat příležitost souborům, které se zatím v nejširším měřítku ještě neprezentovaly. Samozřejmě ne na úkor kvality. Vraťme se však k původnímu účelu tohoto rozhovoru. Ve světové dramatické, všichni víme, existuje několik „klád“ těžkého kalibru. Antické drama, Čechov, Ibsen, Shakespeare... A jedním z těch kalibrů nekalibrovatějších je právě Hamlet.

(dokončení na str. 2)

Karlovy Vary - Česká Třebová Třináct vůní

Diváci 52. JH měli možnost v neděli spatřit dvě inscenace téhož textu a mnozí z nich možnost využili a zhlédli dvě představení divadelníků z Karlových Varů i České Třebové. Nelze se

tudíž ubránit potřebě hodnotit obě zpracování Schmidova textu souběžně, přestože leccos tomu vzdoruje. Nejen proto, že obecně vzato „když dva dělají totéž, není to totéž“, ale i pro otázku jiného druhu: neporušilo nasazení dvou souborů tak odlišného stylového vyznění vedle sebe určitou regulérnost?

Kdysi diskutovaný problém, zdali je možné realizovat hru Jana Schmidu v jiných podmínkách než v autorské Ypsilonce, vyřešily oba soubory tím, že našly k jejímu textu tvůrčí vztah, nastudovaly je v různých divadelních podmínkách a

(pokračování na str. 2)

3/82

Karlovy Vary - Česká Trebová Třináct vúní

[dokončení ze str. 1]

zprostředkovaly jí zdařile cestu ke svému divákovi. Text hry, který je do jisté míry určitým „libretem“ a předkládá víc než jindy osobitě dotvoření, vybízí zároveň inscenátory k jisté hravosti a radosti z takové tvorby. Hronovské jevištní i sociální podmínky, zdá se, vyhovovaly spíš karlovarským divadelníkům, jimž se v mnohém přibližovaly, kdežto trebovským se vzdalovaly zejména scénickým a hledištním prostorem. Odlišností obou inscenací se tak silně zvýraznila zejména z hlediska nutné komunikativní hravosti.

Rozhovor s Hamletem z České Lípy

[dokončení ze str. 1]

Odpovídá Miroslav Kučaba.

Proč právě Hamlet? A proč „experimentálně“? Na počátku všeho byla touha několika mladších členů Divadelního klubu Jirásek z České Lípy po divadelním vzdělání a zdokonalování herecké práce. A tak se zrodila lidová akademie herectví při OKS v České Lípě, ve spolupráci s Klubem pracujících. Odborníci na slovo vzati — pedagogové pražské DAMU — Jaroslav Vostrý a Josef Vinař, po dva roky přijížděli jednou měsíčně do České Lípy, aby svým — tenkrát nás bylo patnáct — svěřencům udělovali praktické rady a vzdělání. Spíš než o interpretaci literárního textu šlo o snahu po autentickém prožití rozmanitých situací a mezilidských vztahů. Po dvou zajímavých, a pro nás nesmírně užitečných, letech se najednou vynořila otázka — co dál? Původní záměr nastudovat Čechovovy Tři sestry nevyšel, a tak vznikl nápad vyzkoušet si „malou“ formu na „velkém“ tématu, které by obsahovalo co nejvíce základních lidských a uměleckých otázek či problémů. A tak začala více než roční práce na Hamletovi, lépe řečeno snaha po hledání, rozpracovávání dílčích situací, jakož i právě samo nejvlastnější hraní si „divadla“, při kterém se se svými nápady uplatňoval každý z nás. To jest, se sedmi herci. Tedy kolektiv. Natolik jsme sví a natolik jsme byli i „obecní“ — to konec konců posoudí divák sám.

Oběma souborům se podařilo vyjádřit ústřední téma, že měšťáctví jako lidský jev nepatří zdaleka historii: zatímco Karlovarští dosáhli všestrannějšího divadelního účinku technickou bravurou zacházení s jevištními složkami a hlavně zkušeným a komediálně ověřeným herectvím, trebovský soubor se opíral spíš o obrazový výklad látky, který maloměstské myšlení spatřoval v jakési hrůznosti panoptikální skutečnosti. Obě tyto metody inscenování jsou možné, přičemž Třebovští se přiblížili víc k zobrazení oblidnosti maloměstství jako celku.

Každý ze souborů pracoval jinak s hudbou: východočeská inscenace ji chápala jako složku zvyrazňující emotivně hlavní obrazový záměr, západočeská hojným využíváním svých pěveckých schopností apelovala známými melodiemi na určitou diváckou nostalgii, mnohdy balancovala na sentimentu bez ohledu na původní tematický význam písniček. Scénografie obou souborů bezpečně vytvářela vnitřní i vnější funkci zvoleným konceptem.

Herectví souborů bylo zásadně odlišné. Karlovarští herci dokázali organickým postižením dílčích motivací a jejich vzájemných vazeb vytvářet živé komediální situace a díky výrazně přesvědčivému výkonu Hany Frankové v postavě Marušky vyjádřit i potřebnou dramatickou významotvornost. Třebovští herci se teprve vyrovnávají se svými začátečnickými problémy, které poznávají i dosah divadelního účinku silným zjednodušením významových dramatických souvislostí.

-red-

Od napsání hry Samo Tomášika „Svadba pod Kohútom“ uplynulo bezmála půldruhé století, než se její rukopis v roce 1978 znovu našel a mohla být dnes v nastudování Divadelního souboru J. Chalupku DK ROH k. p. Mostáreň Brezno uvedena na jevišti Jiráskova divadla.

Starý text po novom

[dokončení ze str. 1]

v roku 1842 cestoval po Slovensku a nakoniec do Štátneho ústredného archívu v Bratislave, kde ho objavil súčasný známy divadelný kritik Ladislav Čavojský, a nám hru ponúkol, ma nesmierne zaujala tým viac, že text hry sa odohráva v regióne Brezna. Na prvé prečítanie sa mi však javil text ako výsostne nedramatický, ako pásmo príhod pospájaných za sebou, ako idylická hra o slovenskej minulosti s dobrým koncom. Pustil som sa teda do úpravy textu, snažil som sa vydoľovať z predlohy ozajstnú drámu, ktorá by rezonovala v súčasnom divákovi. Zaujali ma v texte nadčasové myšlienky o ľudskej neznášanlivosti, farizejstve, o modele manželstva, ktoré je iba zámienkou na rôzne hrubosti. Zaujali ma v texte aj osudy rôznych skrachovancov,

ktorí chceli v živote niečo dokázať, ale nakoniec prežili prázdny, nudný život.

Toto všetko som sa pokúšal dostať na javisko a nájsť adekvátnu polohu inscenácie tomtu prípade tragikomickú. Snažil som sa teda cez tragikomický uhol pohľadu zobraziť mikrosvet a tento dať do konfrontácie s makrosvetom. V práci so súbormi mi išlo o maximálnu presnosť hereckej akcie, čo najpresnejšie vytvorenie mizanscény, ktoré by boli obrazom dramatického vzťahu postáv na javisku. V zhode so scénografom inscenácie Jozefom Cillerom, ktorý vytvoril priestor napomáhajúci mojim režijným zámerom a ponechal na scéne iba všetko to, čo je potrebné a čo podporuje myšlienku autora si myslím, že to nebola práca marná, ale to už nechám na posúdenie hronovským divákom.

Zlatá svatba Ladislava Lhoty aneb Půl století s Jiráskovým Hronovem

[dokončení]

Měli jsme totiž štafetové telefonické zapojení po celé trase. Tehdy jsem si také vysloužil jako doprovodující soubory předzdvíku „medvěďák“. Někdy nám ale železniční doprava nadělala velké starosti. Stalo se nejednou, že vagón s kulisami uvázl někde na cestě a do Hronova přijel hodně pozdě a nebo vůbec ne. A tak se nám podařilo i v den představení vyurgovat zbloudilý vagón až od České Třebové a zachránit představení v dekoracích. Byl jsem také svědkem, že se odpolední představení hrálo v čerstvě zhotovených a natřených, ještě mokřích kulisách díky hronovské

technice, která si ve všech svízelných situacích uměla poradit i pomoci. A tak bych mohl vzpomínat dlouho a dlouho na různé ty zážitky, starosti i radosti, které jsem tu prožil za padesát Hronovů. Řadu a možno říci většinu krásných, poučných i provokativních představení, vlety a vycházky po stopách Jiráskových hrdinů a postav literárních Boženy Němcové, mnoho přátelských posezení a večerů, i zajímavých pořadů mimodivadelních. Nejmnějším a nejpřitažlivějším poutem k JH jsou však vždy každoroční setkání se všemi přáteli současníky i trochu dříve narozenými a v posledních letech

i dominujícím mládím na JH. Je radostné, že toto mládí prolíná i převažuje nejen mezi účastníky - diváky, ale i v souborech na jevišti JH. A to je ta největší a nejradostnější deviza mých posledních JH a snad i záruka, že amatérské divadlo našlo zájem a upřímné pochopení u mladých lidí a že bude mít zajištěnou budoucnost i perspektivu, stejně jako Jiráskovy Hronovy. Jsem šťasten, že si i s těmito mladými ochotníky rozumím a přál bych jim hodně úspěchů v jejich amatérské práci i podobných zážitků a pout, které by znovu a znovu stejně jako mne k Jiráskovým Hronovům přitahovaly a poutaly.

Divadelní studio D 3 OKS z Karlových Varů oslavuje v letošním roce dvacet let své činnosti, a když jsme u těch čísel, tak uvedl 45 premiér, uskutečnil kolem 400 představení v 70 místech celé naší republiky a kromě pravidelných účastí na významných přehlídkách se objevil před devíti lety i na 43. Jiráskově Hronově se hrou „Lod jménem Naděje“ holandského autora H. Heyermanse. „Třináct vůní bylo včera tedy druhým „startem“ tohoto souboru na hronovských přehlídkách.

Jak šlape organizační soukolí

Dnes se sešel organizační štáb 52. Jiráskova Hronova „jubilejné“ již podesáté v přípravě letošní celostátní přehlídky amatérských divadelních souborů a toto „jubileum“ oslavil čím jiným než společnou prací, aby 52. JH po všech stránkách „klapal“.

Požádali jsme předsedu organizačního štábu soudruha Zdeňka Košvance, o zrekapitulování minulého a nastínění přítomného i budoucího „času“ v práci štábu:

„Organizační štáb se začal pravidelně jedenkrát měsíčně scházet již od počátku letošního roku, takže v předvečer zahájení přehlídky jsme se sešli posedmé. Naším společným úkolem bylo rozpracovat a hlavně konkrétně zabezpečit všechny organizační záležitosti nutné k hladkému chodu přehlídky. Přitom jsme vycházeli ze zkušeností minulých let, což ale neznamená, že by ve vlastní činnosti se setrvalo na „zajetých“ stereotypech. Samozřejmě jsme museli operativně řešit řadu problémů, které vyvstaly a které organizaci takového celostátní přehlídky vždy provázejí. Naše páteční jednání bylo jakousi organizační generálkou na 52. Jiráskův Hronov, neboť nyní v jeho průběhu se štáb především zabývá plněním denního harmonogramu a tím i hladkého chodu přehlídky.

Naši společnou práci bych přirovnal k soukolí, ve kterém to může, a také někdy zaskřípe, což je vždy následek toho, že ne všichni zodpovědní pracovníci přistoupili k danému problému opravdu zodpovědně. Ovšem činnost štábu nespočívá jen na bedrech jeho kmenových členů, neobešli bychom se bez pomoci desítek a možná i stovek bezejmenných obětavých lidí, kterým patří i náš dík za odvedenou práci.

Problémem, který je v dosavadním průběhu 52. Jiráskova Hronova často skloňován a „vína“ je házena na hlavy členů organizačního štábu, je problematika ubytování, které dříve provozoval SZK ROH MAJ Hronov. Zpřísnění dodržování státní práce závodních klubů ROH, který neumožňuje provozovat tuto činnost, si vynutilo změnu právě v zaběhlém stereotypu, musela tyto důležité záležitosti zařizovat kompetentní organizace — tedy Čedok. Jeho pracovníci při nejlepší vůli nemají zcela logicky tolik zkušeností a znalostí o ubytovacích kapacitách v Hronově i pravidelných návštěvnících přehlídky, že docházelo v některých případech k umístění těchto lidí jinam než byli tradičně zvyklí, či k duplicitě v ubytovacích prostorech apod.

Naším společným přáním je, aby letošní přehlídka proběhla bez rušivých jevů a zapsala se dobře do historie stejně jako předcházející ročníky.

Autobus vozí „konzervy“

Štáb Čs. televize dorazil do Hronova již v pátek, aby stihl připravit pro sobotní vydání televizních novin šot o zahájení 52. Jiráskova Hronova. Předložka „o“ je zde na místě, neboť ze slavnostního zahájení nebylo technicky možné natočený materiál dopravit do Prahy. Oproti loňsku nyní totiž „nefunguje“ kurýr na trase Hronov-Praha, který okamžitě dopravoval aktualitu z přehlídky ještě ten den do Aktualit televizních. Jeho roli převzal linkový autobus, vyrážející z Hronova směrem do hlavního města ve 12.30 hodin, což je limitující uzávěrka pro celý pracovní štáb, který tvoří: redaktorka Eva Kolářová, kameraman Vlastimil Žán, produkční Jiří Bendl, zvukař Zbyněk Krupička a osvětlovači Bohuslav Procházka a Jan Tichý. V tomto týdnu bude filmové zpravodajství z 52. Jiráskova Hronova střídavě vysíláno v Aktualitách a Televizních novinách, tzn. dnes Aktuality, zítra TN atd.

O promítačově přetrženém filmu a nejen o tom

Přesto, že uspěli, měli smůlu. Loni. Své udělalo takřka tropické vedro. V Slávii se nedalo dýchat. Nemluvě o divácké soustředěnosti. Přetržený film znejasnil mnohé. — Ano, jde o pražskou Lucernu, soubor již i zahraničně věhlasný, jejíž členové jsou i na letošním Jiráskově Hronově. Tentokrát v roli návštěvníků. Přesto, že letos nastudovali Machetha. Dobře. Ale neprošli. To se stává. Každý soubor má své bolístky a své úspěchy, které jsou podmíněny nezbytnou štěstěnou.

„Já jezdím do Hronova už je denáct let. Z toho prvních pět let, aniž jsem byl ochotník, pro mě amatér. Původně jsem se zde objevoval jako člen country kapely. A jak jsme tak hráli, začal jsem se dívat kolem sebe a najednou jsem zjistil, že to „divadlo“ je vlastně docela pěkná věc. A že bych to mohl také zkusit. Tak jsem to zkusil. Aniž bych tušil, že se do Hronova dostanu jako herec. A dostal jsem se. Bylo to poprvé, tuším v roce 1978 s inscenací Balada pro banditu. Čtyři roky, a vidíte, zdá se to, jako včera. A přesto je člověk, snad už trochu zkušenější.

● Seděli jsme spolu ve Stovce u pana Jelínka. Vlastně před Stovkou, kde jsou letos tři stolky se židlemi „vysunuté“ jako přední voj do hronovské ulice. A sedí se tam báječně. Zvlášť když svítí sluníčko. Jenom to pivo tam zteplá rychleji než uvnitř. Ale za to si může člověk sám. Má pít rychleji. Anebo vzpomínat.

Na Hronov jezdím strašně rád, ať už jako hrající účastník nebo jenom prostě jako účastník. Nemůžu tady chybět, to by mi svědomí nedovolilo. I když na to padne valná část dovolené. Jako ostatně řadě dalších účastníků. Přes svoji původní prezentaci na Hronově jako

muzikant country se dneska už víc cítím divadelníkem. A je to snad dobře. Když dělá člověk něco rád, dělá to opravdu rád. Jestli mi rozumíte?”

● Nadešel čas se vlastně představit. Kdo je ten, který se mnou teď hovoří? Nemějte obavy, nepůjde o televizní kvíz, říká to zcela bezbolestně a ochotně sám:

„Václav Roleček, dříve člen souboru Lucerna.“

● Dříve? A nyní? Proč? — Člověka od novin napadá najednou spousta otázek.

„Protože jsem teď přešel s manželkou do jiného pražského souboru. Jmenuje se IRIS a působí při OKD Praha 6.“

● Tím je vysvětleno vše. Ale vraťme se zpět k původnímu tématu. Václave Rolečku, jaké máte na Jiráskův Hronov nejlepší vzpomínky, ale i ty nejhorší?

„Budete se možná divit, ale obojí se váže k loňskému roku. Nejlepší, protože to bylo vlastně „včera“, a tak si člověk snadno uchová v paměti ty krásné chvíle, nejhorší proto, že to bylo „včera“ a dodneska se mi o tom v noci zdá.“

● Tady je třeba vstoupit do rozhovoru s vysvětlující informací. Pokud Václava Rolečka neznáte blížeji, tedy vězte, že právě on král v loňském před-

stavení pražské Lucerny roli promítače filmů v inscenaci Sviť, sviť má hvězdo, a právě jemu, jako promítači filmů, se film přetrhl a tato technická závada poznamenala prakticky celou inscenaci. Před porotou! Nebo přesněji — odbornou komisí. Ale na výsledku to nic neměnilo. Inscenace na loňském Hronově propadla.

„Pro mě samotného to byla téměř katastrofa. Na oběšení. Najednou jsem vůbec nevěděl, co mám dělat. Hráli jsme to už tolikrát předtím, ale tohle se stalo poprvé. A to mohu říci, že už jsem nějaké ty zkušenosti z jeviště měl. Naštěstí mi pomohli kluci ze souboru. Jeli dál, jakoby se nic nestalo. A tak se mi podařilo znovu se chytit. I když samozřejmě „ONO“ to už nikdy nemohlo být.“

● Dovolte reportérovi, aby byl vědoucí. „ONO“ to bylo až při dalším vystoupení na vrcholné přehlídce amatérského divadla ve Svitavách, kde soubor Lucerna získal za inscenaci Sviť, sviť má hvězdo, putovní pohár A. P. Čechova. A tak se konečně naplnilo příslovečné „kdo umí, skutečně umí“. Ale, Václave Rolečku, loni jako smolný promítač, letos jako divák, jehož výsostnou výhodou je hmořit své kritické oko na ostatní soubory.

„Já bych jim přál jedno jediné — aby měli úspěch. A nepřál bych jim zase jenom jedno jediné — aby se jim (probůh!) náhodou nestalo, co mně vloni.“ S Václavem Rolečkem rozmlouval Ivan Bednář

Tato žhavá rubrika, podle původních představ, měla být vyhrazena hlasu lidu — jak se vzdělaně řekne — voxu populi. Slibovali jsme si od ní jediné — že co největší počet hronovských profesionálních diskutérů dostane svůj odpovídající veřejný placet. Kupodivu se stala taková věc. Věřte či nevěřte, je

O čem se mluví...

to fakt. Zatímco se v redakci utěšeně hromadí příspěvky na nejružnější témata, škatulka s nápisem „O čem se mluví“ zeje prázdnotou. Téměř. A to je vlastně důvod, který mě vede k tomuto malému zamyšlení. Není ono tak nějak jednodušší se zasvěceně přimhouřeným okem šířit „řeči“ že by mělo být to či ono, než sednout za psací stůl a pokusit se formulovat názor. Třeba ve formě nejobyčejnějšího „drbu“? My si tím jistě nechceme zjednodušovat situaci. I když by nám ji vaše „vox populi“ samozřejmě v mnohém ulehčily. Nebo není o čem mluvit? — ibn-

Šotky a »botky«

První dvě čísla letošního Zpravodaje byla poznamenána nejen časovým skluzem ve vydání, ale bohužel i zmíněnými „nepravostmi“ z titulku, které např. upřely Náchodské divadelní scéně poslední řádek o cestě směrem vzhůru nebo zkomolily některá jména apod. Postiženým se tvůrčí redakce a technický (tiskárna) kolektiv moc omlouvá a chce ve zbývajících číslech odstranit „šotky a botky“ i časové prodloužení. Díky!

Co nového ve Vašem kraji?

Odpovídá Jaromír Kejzlar, předseda KPS Severočeského kraje.

Nové je především to, že máme za sebou první ročník poměrně velkoryse koncipovaného festivalu amatérského divadla — akce začleněné do krajského festivalu ZUČ. Toto vykročení, za kterým se dnes můžeme ohlédnout, přineslo řadu pozitivních momentů, které se odrazily v aktivizaci práce souborů v našem kraji.

To konečně můžeme potvrdit, neboť letos se vedle ostřílejších severočeských kozáků vrcholných přehlídek jako je třeba ústecké Malé divadlo objevuje na Hronově i ambiciózní soubor z České Lípy.

Festival probíhal ve dvou fázích. V první — soutěžní — se představilo se svými inscenacemi 16 souborů. Z těchto představení vybrala krajská porota nejlepší na finální přehlídku, která se uskutečnila v březnu

V oficiálním názvu „Studio 02, divadelní soubor JKP ROH Česká Třebová“ může číslíčka zároveň symbolizovat jak délku životnosti souboru, který na jaře 1980, tedy před dvěma lety, nastudoval svoji první premiéru (Calábkovy hry o Faustovi), tak i počet účastí na Jiráskově Hronově, kde jsou členové Studia 02 podruhé...

v Městském divadle v Žatci. Setkání amatérů bylo doplněno semináři a společenskými akcemi. Osvědčilo se i vydání brožury obsahující v chronologickém sledu hodnocení všech soutěžních představení. A na základě toho i stručnou analýzu a tendenci amatérského divadla v Severočeském kraji v uplynulé sezóně.

Přínosem pro naše amatérské hnutí v kraji bylo jistě i obnovení krajské přehlídky vesnických a zemědělských divadelních souborů ve Frýdlantu a zvýšení metodické péče o tyto soubory s vlastní specifikou.

Náplň vzdělávacího systému je v letošním roce zásadně koncipována k nastávajícímu Roku českého divadla a výsledky očekáváme zejména v oblasti dramaturgie.

Potěšitelný je i vzrůst počtu souborů zaměřených na malé jevištní formy a autorské divadlo. — ibn-

POHÁDKY Z TĚSTA

Chodíte do divadla? Věřím, že ano. A všimli jste si? Čeho? Vyjděte se mnou pomalu po schodech, nechte si utrhnout lístek — a teď pozor, musíte jít brzo, alespoň natolik, abyste měli čas, v momentě kdy vkročíte do předzáhlí, chvíli se porozhlédnout. Už víte co mám na mysli? Ano, správně. Vlevo z čelní stěny na vás dýchne poezie. Pohádkový svět Jiřiny Vyčichlové. Lidové postavičky, znaky zvěrokruhu, ptáčci, zvířátka a kytíčky, vánoční motivy, a to vše upečené z těsta. Svět plný romantiky, snívých představ, procítěných životní filozofií autorky (mimořádně Hronovačky), demonstruje nejen autorčinu zručost, ale i fantazii, smysl pro veselí i vážné.

Najděte si chvíli a osvěžte se pohledem na romantické figury Jiřiny Vyčichlové.

MÍSTO PRO ANKETU

JAK ZKVALITNIT ÚROVEŇ?

Co by se dalo zlepšit? Rozhodně prostor ve Slávii, kde se odbývají kromě diskusí i představení tzv. studiová. Před nedávnem jsem se vrátila z 25. Šrámkova Písku, kde se hraje v ZK ROH Jitex, což je prostor rozměrově a snad i vybavením interiéru adekvátní Slávii. Ovšem scénografické řešení arch. J. Bendy v Písku je přímo fantastické! Z ohromného neutulného sálu vytvořil chytře i aréno nový prostor s ohromnou možností variací. V pár neohoblovaných prknech a černé látky se souborům líp hraje, divákům se lépe dívá. Že by to v Hronově nešlo? Myslím si, že když se chce... Mimořádně, slyšela jsem, že by byla možnost zapůjčení stanu pro 400 lidí, ve kterém už hráli takoví lidé

jako C. Turba. A dobře. I to by bylo řešení a domnívám se, že velice vynikající.

Michaela Grimmová,
Amatérská scéna Praha

Možnosti jsou jistě limitovány možnostmi finančními: kupříkladu zkvalitnění výstavby atd., ostatně jako všude jinde. Ale přece jen by mělo být zlepšeno ubytování hotelového typu asi ve smyslu plánované přístavby vedle Jiráskova divadla. Ostatní zkvalitnění jsou už v moci všech Hronováků, kteří se o nás celý festival starají a slouží nám. A těm můžeme jen poděkovat.

Karla Studničková,
Dělnické divadlo Brno

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM 52. JH

8.30 Diskusní kluby
8.30 Rozhovor OK s DS Brezno a Č. Lípa
10.00 Společný diskusní klub
14.30 Klub pro zahraniční delegáty
15.00 DS Bratislava: Stoličky
16.30 DS Brno: Příběh koně
16.30 Koncert skupiny Generace SPO Kramolna
17.00 Medailon L. Lhoty
17.30 DS Bratislava: Stoličky
18.00 Videozáznam úterních představení
18.30 Vítání DS Zeleneč a Karolinka
19.30 DS Brno: Příběh koně
21.00 Film: Robinsonka
21.00 Taneční zábava
21.30 Beseda se soubory Bratislava a Brno

ZŠ náměstí
Slávie
Slávie
Klub J. D.
Slávie
J. D.
sady A. J.
Klub J. D.
Slávie
inf. kanc
J. D. schodiště
J. D.
sady A. J.
Slávie
Klub J. D.